

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2026 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi, III Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący: sędzia S.O. Rafał Maciejewski

Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2026 r. w Łodzi

sprawy z powództwa [REDACTED]
[REDACTED]

przeciwko Powszechnej Kasie Oszczędności Bankowi Polskiemu Spółce Akcyjnej w
Warszawie

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej
od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 12 listopada 2024 r.,
sygn. akt III C 280/24

1) zmienia zaskarżony wyrok na następujący:

- „1. zasądza od Powszechnej Kasy Oszczędności Banku Polskiego Spółki Akcyjnej w
Warszawie na rzecz [REDACTED]
[REDACTED] kwotę 23 008,22 zł (dwadzieścia trzy tysiące osiem
złotych dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15
stycznia 2024 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od Powszechnej Kasy Oszczędności Banku Polskiego Spółki Akcyjnej w Warszawie na rzecz [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] kwotę 4768 zł (cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt osiem złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.”

2) zasądza od Powszechnej Kasy Oszczędności Banku Polskiego Spółki Akcyjnej w Warszawie na rzecz [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] kwotę 2951 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadnienie

W dniu 12 listopada 2024 r. (sygn. akt III C 280/24) Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa [REDAKTOWANE] (obecnie [REDAKTOWANE]) przeciwko Powszechnej Kasie Oszczędności Bank Polski Spółce Akcyjnej z siedzibą w Warszawie o zapłatę oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

(wyrok k. 166)

W dniu 19 grudnia 2024 r. apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie :

- 1) przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną (a przez to sprzeczną z zasadami logicznego wnioskowania) ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego co wyraża się w bezzasadnym uznaniu, że umowę kredytu zawarto w ramach pełnego konsensusu, a tym samym świadek umówił się z bankiem na kredytowanie prowizji i miał w tym zakresie swobodę, podczas gdy treść umowy, zeznania świadka, jak i zasady doświadczenia życiowego - wskazują, że mechanizm kredytowania prowizji został narzucony;
- 2) przepisów prawa materialnego, tj.:
 - a) art. 5 pkt 10 oraz Załącznika nr 4 pkt 1 ppkt 1 u.k.k. oraz pkt I oraz II a) załącznika I oraz art. 3 j) Dyrektywy 2008/48 w sprawie umów o kredyt konsumencki poprzez ich niezastosowanie, pomimo iż wskazane normy przedstawiają kluczowe dla rozstrzygnięcia sporu definicje legalne (bądź opisują mechanizmy pozwalające na ich rekonstrukcję) - mianowicie - definicję stopy oprocentowania oraz kwoty wypłaconej, co doprowadziło do wadliwego zastosowania art. 385¹ k.c., wbrew zasadzie *lex specialis derogat legi generali* oraz wbrew treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., III CZP 119/10;

- b) art. 45 ust. 1 u.k.k. w związku z art. 23 Dyrektywy oraz art. 5 k.c. poprzez błędną wykładnię pojęcia „naruszenie” tj. przyjęcie, że sankcja kredytu darmowego może zaistnieć tylko w razie narażenia konsumenta na ryzyko podjęcia niekorzystnej dla niego decyzji, podczas gdy zarówno europejski jak i polski prawodawca, przyjął konstrukcję sankcji formalnej, nie zaś materialnej. Sankcjonowane jest zatem (zgodnie z art. 23 Dyrektywy oraz art. 45 u.k.k.) samo naruszenie (zachowanie), niezależnie od tego jaki wywrze ono skutek;
- c) art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. w zw. z art. 45 ust. 1 oraz art. 23 Dyrektywy 2008/48 w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz w zw. z art. 355 § 2 k.c., a także w zw. z art. 5 pkt 10 oraz Załącznikiem nr 4 pkt 1 ppkt 1 u.k.k. oraz art. pkt I oraz II a) załącznika I oraz art. 3 j) Dyrektywy 2008/48 w sprawie umów o kredyt konsumencki poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że obowiązek informacyjny kredytodawcy w zakresie oznaczenia RRSO oraz całkowitej kwoty do zapłaty jest realizowany poprawnie, także wówczas gdy prezentowane informacje oparte są o wadliwy (w tym wypadku sprzeczny z ustawą) mechanizm, podczas gdy:
- nie do pogodzenia z zasadami logiki oraz z *ratio legis* zarówno ustawy jak i dyrektywy (zasada *effet utile*) o kredytach konsumenckich byłoby dopuszczanie do sytuacji, w której należałoby uznać informacje udzielane przez kredytodawców za prawidłowe pomimo zaprezentowania ich w oparciu o nieprawidłowe mechanizmy;
 - w podobnym zakresie sprzeczne z wykładnią celowościową powołanych w zarzucie norm byłoby zawężenie obowiązków informacyjnych banku do udzielania informacji poprawnych jedynie po względem formalnym, z jednoczesnym przyzwoleniem (a zatem *de facto* zachęceniem) na stosowanie mechanizmów wadliwych i niekorzystnych dla konsumenta;
 - doprowadziłoby to do drastycznego ograniczenia zakresu stosowania art. 45 ust. 1 u.k.k. (a w konsekwencji art. 23 dyrektywy), który już sam w sobie jest wyrazem kompromisu z zasadą proporcjonalności;
- d) art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. w zw. z art. 5 pkt 10 oraz Załącznikiem nr 4 pkt 1 ppkt 1 u.k.k. oraz art. pkt I oraz II a) Załącznika I oraz art. 3 j) Dyrektywy 2008/48 w sprawie umów o kredyt konsumencki poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że kredytowana prowizja może podlegać oprocentowaniu i stanowić tym samym element kwoty wypłaconej, a w konsekwencji przyjęcie, że oznaczenie RRSO i całkowitej kwoty do zapłaty, zawierających w sobie element odsetek od kredytowanego kosztu kredytu stanowi o prawidłowym spełnieniu obowiązku informacyjnego, podczas gdy prawodawca europejski w uzasadnieniu projektu

Dyrektywy 2008/48/WE wyraźnie zdefiniował pojęcie kwoty wypłaconej. Zdaniem projektodawcy termin ten „odnosi się do kwoty, która konsument może pobrać lub która została pobrana jako pojedyncza transakcja w dowolnym momencie. Reprezentuje całkowitą kwotę kredytu, jaki można zaciągnąć i co do zasady wyznacza górną granicę, innymi słowy oznacza całkowitą kwotę kredytu”;

- e) art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz 16 u.k.k. w zw. z art. 48 do 52 u.k.k. (Rozdział 4), w tym zwłaszcza art. 52 u.k.k. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że umowa zawiera informacji o rozliczeniu i konkretnym sposobie rozliczenia kosztów pozaodsetkowych podczas gdy rozliczenie prowizji przez bank jest elementem procedury przedterminowej spłaty kredytu (uregulowanej kompleksowo w Rozdziale 4 u.k.k.);
- f) art. 30 ust. 1 pkt 8 oraz w zw. z pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 48 do 52 u.k.k. (Rozdział 4), w tym zwłaszcza art. 52 u.k.k. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że określenie w umowie kredytu sposobu zaliczania rat, z pominięciem wskazania jaka część raty przypada na kapitał kredytu, a jaka na kredytowaną prowizję, stanowi o wypełnieniu obowiązku informacyjnego wynikającego z przepisu, podczas gdy tylko wyraźne wyodrębnienie części raty przeznaczonej na spłatę prowizji pozwala jednoznacznie ocenić jaka część prowizji została spłacona, jaka część może być zwrócona przy przedterminowej spłacie oraz w ogóle - utrzymać świadomość kredytobiorcy co do faktu kredytowania prowizji i związanych z tym faktem kosztów;
- g) art. 30 ust. 1 pkt 15 w zw. z art. 45 u.k.k. oraz w zw. z art. 5 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, w umowie kredytu szczegółowo i jasno uregulowano odstąpienie od umowy oraz, że informacje o odstąpieniu, o którym mowa w art. 53 ust. 2 u.k.k. nie stanowi informacji istotnej dla konsumenta, podczas gdy :
- wielokrotne odwołanie się w § 15 Umowy do wzoru oświadczenia o odstąpieniu oraz wspomnienie o obowiązku jego wysłania na adres poczty tradycyjnej stanowi o udzieleniu informacji z art. 30 ust. 1 pkt 15 w sposób błędny, tj. wprowadzający w błąd co do swobody formy złożenia oświadczenia;
 - w umowie nie zawarto informacji o możliwości odstąpienia od umowy w razie gdy umowa o kredyt konsumencki nie zawiera elementów określonych w art. 30 u.k.k., a informacja ta zawsze pozostaje istotna dla kredytobiorcy, ponieważ wprowadza go w błąd, pozostawiając go w przekonaniu, iż po upływie 14 dni od zawarcia umowy traci on prawo do odstąpienia od umowy;
 - systemowa wykładnia spornej normy podważa argumentację *ad absurdum* zgodnie, z którą kredytodawca miałby informować o wszystkich możliwych w teorii rodzajach odstąpienia. Art. 30 wyraźnie odnosi się bowiem do pojęć i mechanizmów mających umiejscowienie wyłącznie w u.k.k.;

- treść umowy nie wskazuje na najistotniejszy skutek odstąpienia w postaci uznania umowy za niezawartą;
- dokonana przez TSUE (wyrok C-66/19) wykładnia powoduje konieczność przeprowadzenia wykładni proeuropejskiej art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. polegającej na przyjęciu, że obowiązek informacyjny co do terminu na skorzystanie z prawa odstąpienia od umowy dotyczy zarówno terminu rozpoczynającego bieg z chwilą zawarcia umowy jak i terminu rozpoczynającego bieg z chwilą dostarczenia wszystkich informacji wskazanych w art. 30 u.k.k. W efekcie brak pełnej informacji co do terminu na skorzystanie z prawa odstąpienia od umowy stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
3. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów postępowania w sprawie;
4. zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. w zw. z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 23 lipca 2024 roku, który zadał 7 pytań kompleksowo dotyczących najważniejszych zagadnień związanych również z niniejszym procesem (sprawa o sygnaturze akt C-566/24)

(apelacja k. 187-222, pismo procesowe k. 265)

Na rozprawie apelacyjnej z dnia 15 lutego 2026 r. pozwany wniósł o oddalenie apelacji, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym oraz o oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania.

(protokół rozprawy apelacyjnej k. 276)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w całości, choć znacząca większość

zarzutów nie była uzasadniona.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Przeprowadzono prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonano istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy uznaje za nieobarczone błędem i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesione zarzuty naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługują na uwzględnienie.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. trzeba przypomnieć, że sąd ma swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne (zob. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99; wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

Sąd Okręgowy w pełni podziela przyjętą przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie ma zatem potrzeby powtarzać argumentów powołanych w tym zakresie. W istocie zarzuty naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., które podniósł skarżący, nie dotyczą okoliczności istotnych z punktu widzenia instytucji sankcji kredytu darmowego, tylko koncentrują się na zagadnieniach, które świadczyć mogłyby ewentualnie o abuzywności części postanowień umowy. Nie dotyczą więc roszczenia zgłoszonego w przedmiotowej sprawie.

Część zarzutów apelacji dotyczy kwestii możliwości naliczania odsetek od kredytowanej prowizji bankowej. Skarżący twierdzi, że sporna umowa nie spełnia warunków niezbędnych dla umowy zawartej z konsumentem, gdyż niewłaściwie określono roczną stopę oprocentowania i całkowitą kwotę do zapłaty, zaliczając odsetki umowne do kredytowanych kosztów pożyczki, podczas gdy takie odsetki umowne są bankowi nienależne i nie powinny być uwzględniane we wzorach stosowanych do obliczenia ww. parametrów. Nawet uznając stanowisko powoda w kwestii wskazania w umowach stopy RRSO w powiązaniu z argumentacją dotyczącą niedopuszczalności zastrzeżenia odsetek kosztów pożyczki (przede wszystkim prowizji), wyraźnie oddzielić należy zagadnienie naruszenia obowiązku informacyjnego od zagadnienia abuzywności postanowień umowy.

Konieczność rozdzielenia obu tych zagadnień potwierdza również stanowisko wyrażone w wyroku TSUE z 13 lutego 2025 r. w sprawie C-472/23 w którym wskazano (pkt 35 i 36), że przewidziany w art. 10 ust. 2 lit. g Dyrektywy obowiązek podania RRSO jest spełniony, jeżeli RRSO wskazane w danej umowie odpowiada RRSO obliczonemu zgodnie ze wzorem matematycznym zawartym w części I załącznika I do Dyrektywy na podstawie „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta” w rozumieniu art. 3 lit. G Dyrektywy, który to koszt obejmuje koszty, jakie konsument jest zobowiązany ponieść na podstawie warunków tej umowy, w tym warunków, które następnie okażą się nieuczciwe i niewiążące dla konsumenta. W związku z czym art. 10 ust. 2 lit. g Dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż w umowie o kredyt wskazano RRSO, które okazałoby się zawyżone ze względu na to, że niektóre warunki tej umowy zostały następnie uznane za nieuczciwe w rozumieniu art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, a tym samym za niewiążące dla konsumenta, nie stanowi sama w sobie naruszenia obowiązku informacyjnego. W tym miejscu trzeba podkreślić, że sankcją dla banku w związku z ewentualną niedopuszczalnością naliczania odsetek od kredytowanych kosztów kredytu jest wyeliminowanie tej klauzuli z czynności prawnej na podstawie art. 385¹ k.c., nie jest nią natomiast sankcja kredytu darmowego z art. 45 ust. 1 u.k.k. Sąd Okręgowy podzielił zatem w tej kwestii stanowisko przyjęte przez Sąd I instancji.

Natomiast niewątpliwie ma rację skarżący, że Sąd I instancji błędnie przyjął, że umowa zawierała wystarczające informacje określające procedury i warunki, na jakich koszty pożyczki mogą ulec zmianie, zwłaszcza w przypadku wcześniejszej spłaty całości, w związku z czym pozwany bank naruszył art. 30 ust. pkt 10 *in fine* u.k.k.

Należy wskazać, iż stosownie do treści art. 30 ust. 1 u.k.k. umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10) oraz prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurę spłaty kredytu przed terminem (pkt 16). Z kolei zgodnie z art. 49 u.k.k. w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą (ust. 1), zaś w przypadku spłaty części kredytu przed terminem określonym w umowie, ust. 1 stosuje się odpowiednio (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie w § 7 umowy zawarto informację o możliwości dokonania wcześniejszej spłaty całości lub części pożyczki, zaś w § 3 i 5 umowy określono warunki

zmiany kosztów pożyczki, natomiast w umowie nie ma informacji o obniżeniu całkowitego kosztu pożyczki w sytuacji wcześniejszej spłaty pożyczki, pomimo że obniżenie tego kosztu wprost wynika z art. 49 u.k.k., w którym zawarto zobowiązanie banku do obniżenia tych kosztów. Nie jest to wprawdzie naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. (nie jest elementem procedury spłaty kredytu przed terminem), ale jest warunkiem, od którego uzależniona jest zmiana kosztów kredytu (art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.), co wynika z art. 49 u.k.k.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się do zarzutu naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10) u.k.k. w kontekście informacji o warunkach, na jakich pozaodsetkowe koszty kredytu mogą ulec zmianie, koncentrując się – w zakresie dotyczącym informacji o możliwości i zasadach wcześniejszej spłaty kredytu – na zagadnieniach związanych z wymogiem określonym w art. 30 ust. 1 pkt 16) u.k.k. Tymczasem wcześniejsza spłata całości lub części kredytu prowadzi do obniżenia kosztów kredytu, a zatem stanowi jeden z warunków, na jakich koszty te mogą ulec zmianie.

Ponieważ przedmiotowy warunek nie został umieszczony w umowie z dnia 27 stycznia 2022 roku zawartej pomiędzy [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] z pozwanym bankiem, zatem został naruszony obowiązek informacyjny z art. 30 pkt 10 *in fine* u.k.k. i niniejsze naruszenie mogło podważyć możliwość oceny przez konsumentów zakresu ich zobowiązania w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki (patrz wyrok TSUE z 13 lutego 2025 r. w sprawie C-472/23, z którego wynika, iż nie można z zasady proporcjonalności środków wywodzić bezzasadności roszczenia z tytułu sankcji kredytu darmowego).

Wobec powyższego, Sąd odwoławczy stwierdził, że powód skutecznie skorzystał z sankcji kredytu darmowego. Powyższe skutkowało zmianą wyroku i zasądzeniem na rzecz powoda kwoty 23 008,22 zł.

Wysokość zasądzonej kwoty odpowiada wyliczeniu strony powodowej opartemu na dokumencie wystawionego przez pozwanego Bank zaświadczenia z 18.10.2023 r. oraz na treści umowy pożyczki, z której wynikała wysokość prowizji.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.008,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2024 roku do dnia zapłaty (art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c.).

O kosztach procesu przed Sądem I instancji orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. W niniejszej sprawie powód poniósł koszty procesu w wysokości 4.768 złotych, w tym kwota 3.617 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz. U. z 2026 roku, poz. 118) oraz opłata od pozwu w wysokości 1.151 zł. Od zasądzonej kwoty przy-

znano odsetki z art. 98 § 1¹ k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.951 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na którą złożyło się 1.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i 1.151 zł opłaty od apelacji. O odsetkach od kosztów Sąd orzekł na podstawie 98 § 1¹ k.p.c.